

új város

XXV. évfolyam
5. szám
2013. május
www.ujvaros.eu
Ára: 480 Ft

A photograph of four young children, likely of African descent, lying on their stomachs on a light-colored tiled floor. They are all looking upwards with expressions of curiosity or hope. The child on the far left is wearing a yellow and red striped shirt with a cartoon character. The child next to them is wearing a blue and white striped shirt with a cartoon character. The child in the middle is wearing a white shirt with a cartoon character. The child on the far right is wearing an orange and white striped shirt with a cartoon character. The text 'SZEGÉNYség ÉS MÉLTÓsÁG' is overlaid on the bottom left of the image.

**SZEGÉNYség
ÉS MÉLTÓsÁG**

	Città Nuova GRUPPO EDITORIALE
	Amerikai Egyesült Államok: Living City www.livingcitymagazine.com
	Argentína: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.ar
	Belgium: Nieuwe Stad nieuwe.stad@pi.be
	Brazília: Cidade Nova www.cidadenova.org.br
	Bulgária: Nov Svjet fokbulgaria@gmail.com
	Cseh Köztársaság: Nove mesto novmesto@volny.cz
	Dánia: Ny Stad www.focolare.dk
	Franciaország: Nouvelle Cité www.nouvellecite.fr
	Fülöp-szigetek: New City ncmanila@skyinet.net
	Hollandia: Nieuwe Stad www.focolare.nl
	Horvátország: Novi Svijet novisvijet@novisvijet.net
	India: Living city indiacz@bom5.vsnl.net.in
	Japán: Uno focolareuno@gmail.com
	Kanada: Nouvelle Cité nouvellecite@focolare.ca
	Katalónia: Ciutat nova www.ciutatnova.org
	Kenya: Africa New City-Nouvelle Cité newcityafrica@mbambu.com
	Kína: San Sing
	Kolumbia: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com.co
	Korea: Kumul kumul@focolare.or.kr
	Lengyelország: Nowe miasto focfermwarzawa@rubikon.pl
	Libanon: Al-madina al-dzsadida Citenouvelle@terra.net.lb
	Litvánia: Naujas Miestas info@focolare.lt
	Mexikó: Ciudad Nueva ciudadnueva@focolaremex.org
	Nagy-Britannia: New City www.newcity.co.uk
	Németország: Neue Stadt www.neuestadt.com
	Pakisztán: Hayat rosam@comsats.net.pk
	Portugália: Cidade Nova www.cidadenova.org
	Románia: Oraş Nou edituraorasnou@yahoo.it
	Spanyolország: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com
	Svédország: Enad Värld
	Szerbia: Novi Svet n_svet@eunet.yu
	Szlovákia: Nové Mesto novemesto@nexta.sk
	Szlovénia: Novi svet www.novisvet.si
	Uruguay: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.focolar.org.uy
	Venezuela: Ciudad nueva ciudadnueva@etheron.net

Tartalom

Aktuális

- 4 Irányjelző Bostonból
- 5 A testvériség szigetei

Interjú

- 6 Befogadás, kölcsönösség és védőháló
Tóth Pál

Nézőpont

- 8 Hol a világ közepe?
Bohán Zoltán
- Rossz tulajdonságaink dicsérete
Paksy Eszter
- 9 A tavasz meghívása
Sebők Cristian

Fókuszban

- 10 Nyitott szemmel és nyitott szívvel
Tóth Judit
- 12 Csepp a tengerben: iskola Mexikóban

Az egység lelkiisége

- 13 Egyedül
Chiara Lubich
- 14 Ki a testvér?
Chiara Lubich
- 16 Az élet igéje - május
Válasz a negylelkűségre
Chiara Lubich

Közelkép

- 18 Észak-Korea földjén
Erhardt Ágoston

Életmód

- 20 Anyaság és munkavállalás
A szürke és a zöld időskor
- 21 A kertkapu előtt

Aktuális

- 23 Pápai lekváros kenyér
I. Ferenc és a gárdista

Társadalom

- 24 A civil gazdaság új alternatívája
Fejes Annamária

Médiavilág

- 26 Könyv, mozi, kiállítás
Göbel Ágoston

Alkotó

- 29 Fénylő szívvel
Margherita Perassi

Társalgó

- 30 Olvasóink tollából
Tóth Judit
- 31 Okos kavics
Vittorio Sadini

A KI NEM MONDOTT SZAVAK

Kapcsolatainkat szavainkkal vagy építjük, vagy romboljuk. A kommunikáció nem csupán arra szolgál, hogy történeteket meséljünk vagy tényállásokat ismertessünk, hanem arra is, hogy dicsérjünk vagy elmarasztaljunk, buzdítsunk vagy fékezzünk, ígéreteket tegyünk vagy meglepetőzzünk. Szavaink nyomán a világ nem marad olyan, amilyen volt. Hányszor fogtuk a fejünket, hogy miért is nem gondolkodtunk, mielőtt beszéltünk! Talán sokszor tapasztaltuk azt is, hogy mondatainknak milyen jótékony hatása van környezetünkre. Képesek vagyunk megnyugtatni, reménnyel eltölteni, felvidámitani embertársainkat. A másik ember iránt érzett felelősségünk javarészt abban ölt testet, hogy mit és hogyan mondunk neki.

A keresztény lelkiségi hagyomány kellőképpen tudatában volt annak, hogy a nyelv „kicsiny tag ugyan, de nagy dolgokat visz végbe” (Jak 3,5). A Jakab-levél figyelmeztet azonban arra is, hogy a nyelv „nyughatatlan rossz, telve halálos méreggel” (Jak 3,8), ezért szükségképpen fékezni kell, mert különben kiszámíthatatlan kárt okoz gazdájának, s másoknak egyaránt. Egyetlen meggondolatlanul kimondott szó lelkeket ölhet, ellenségekké tehet jó barátokat, és lángra lobbanthatja a szunnyadó szenvedélyeket.

A keresztény lelki írók között e gondolatok kapcsán széles körben elterjedt nézetté vált, hogy a tökéletességre törekvőknek a hallgatás útját kell járniuk. Ha nem akarunk szavainkkal vétkezni, akkor inkább hallgassunk! És ha végképp szólnunk kell, akkor nagyon megfontoltan tegyünk azt. A *silentium* jelszava uralja azt az irányt, amely elsősorban a személy lelki javát, az egyéni tökéletességet tartja szem előtt. Észre kell vennünk azonban, hogy az Újszövetség szellemisége nem annyira a hallgatásra, hanem a felelős, bölcsességből fakadó beszédre ösztönöz. A hallgatás ugyanis nem csupán az önfegyelem megnyilvánulása lehet, hanem a gyávaság és a kényelmeség is. Gondoljunk azokra a szavakra, amiket akkor hallgattunk el, amikor beszélnünk kellett volna! Amiket nem mondtunk ki, mert féltünk a következ-

ményektől! Azokra a társainkra, akiknek senki nem tudja, vagy nem meri megmondani, hogy nem jó úton járnak vagy tévedésben vannak!

A kölcsönös szeretet parancsa a társaink iránt érzett felelősségre hív. A Kolosszei levél így fogalmaz: „Krisztus igéje lakjék bennetek gazdagon! Minden bölcsességgel tanítsátok és intsetek egymást!” (Kol 3,16). Új erényekre, új kompetenciákra van tehát szükségünk. Megtanulni azt, hogy a szeretet bölcsességéből merítsünk, amikor szólunk, és hogy a megfelelő helyen, a megfelelő időben és főként a megfelelő módon tudjuk kimondani azokat a szavakat is, amelyek kényelmetlenek, de lélekmentőek lehetnek társaink számára. A kommunikáció így valóban a kapcsolatok építésének eszköze lesz, nem csupán a kölcsönös udvariaskodás szintjén.

Nem olyan szavakra van szükségünk, amelyek „igazmondásukkal” sebeket ejtenek, megaláznak vagy feszültséget szítanak, hanem gyógyítanak, feloldanak, szembesítenek önmagunkkal, a dolgokkal és a többiekkel. Az igazsággal való szembenézés persze mindig fájdalmas is, de ez egészséges fájdalom, amiktől nem szabadna kímélnünk egymást. ■

Irányjelző Bostonból

„Több a jó, mint a rossz.”

Néhány nappal azután, hogy bombatámadás történt a bostoni futómaraton cél-egyesénél, a városon a rettegés és a bénultság lett úrrá. Azonban egyre több lakó kezdte felismerni, hogy a félelem sehova nem vezet, az erőszakra válaszként kell adni, melyek nem késhetnek soká. „Néhányan elhatároztuk, hogy lesétáljuk a maratontól azt az öt mérföldet, ami még hátravolt akkor, amikor a rendőrség biztonsági okokból véget vetett a versenynek – írja Joanna, egy 19 éves főiskolai hallgató. – Meg akarjuk mutatni a világnak, hogy most is több a jó, mint rossz Boston városában.” Joanna a robbantás napján végig hátrébb futott, de nagyon izgult néhány maratonfutó barátjáért, akik esélyesei voltak a versenynek. „Egyszer csak kitört a káosz, a rendőrök mindenütt azt mondogatták, hogy véget ért a maraton. Akkor még senki sem tudta, hogy pontosan mi történt. Megijedtünk, mert a mobiltelefonok sem működtek. Aztán hallottam, ahogy két

rendőr beszélt a bombatámadásról és két detonációról. Elmondásukból rájöttem, hogy egyik barátom pont ott volt a robbanás közvetlen közelében. Rettentően félttem, tehetetlennek és idegesnek éreztem magam, nem tudtam, mitévő legyek. Egy közeli kávézóba menekültem. Nem sokkal később az egyik barátom is bejött arra helyre. Mindketten zaklatottak voltunk, de azt éreztem, hogy szeretnem kell őt. Vettem neki valamit enni, és

meghallgattam. Akkor ez volt a legtöbb, amit tehettem.” Joanna ekkor értette meg, hogy le kell győznie a rémület bénultságát a szeretet apró lépéseivel. Hamarosan az is kiderült, hogy valamennyi barátja életben van, bár egyikük nagyon közel volt a robbanásokhoz. „Sajnos sok család és diáktársam nem tudja ugyanazt elmondani – folytatta. – Imádkozom értük.” Joanna mindennap elmegy a közeli templomba az esti

szentmisére. A merénylet másnapján meghívta a barátait is, hogy tartanak vele. Legnagyobb meglepetésére mindenki eljött, akit meghívott. Abban a templomban addig alig volt pár ember az esti miséken, de aznap alig lehetett elférni. Nem mindenki volt keresztény, de azt mindenki ugyanúgy érezte a szívében, hogy most az imádság ideje van. „Bár a szomorúság, a letört hangulat még mindig része az életünknek, és továbbra is látni az emberek arcán a szenvedést, egy dologban biztosak lehetünk: meg kell mutatni a világnak, hogy mindig a szeretet az erősebb.”

Forrás: www.focolare.org

Fotó: Aaron Tang

A testvériség szigetei

Folytatása következik...

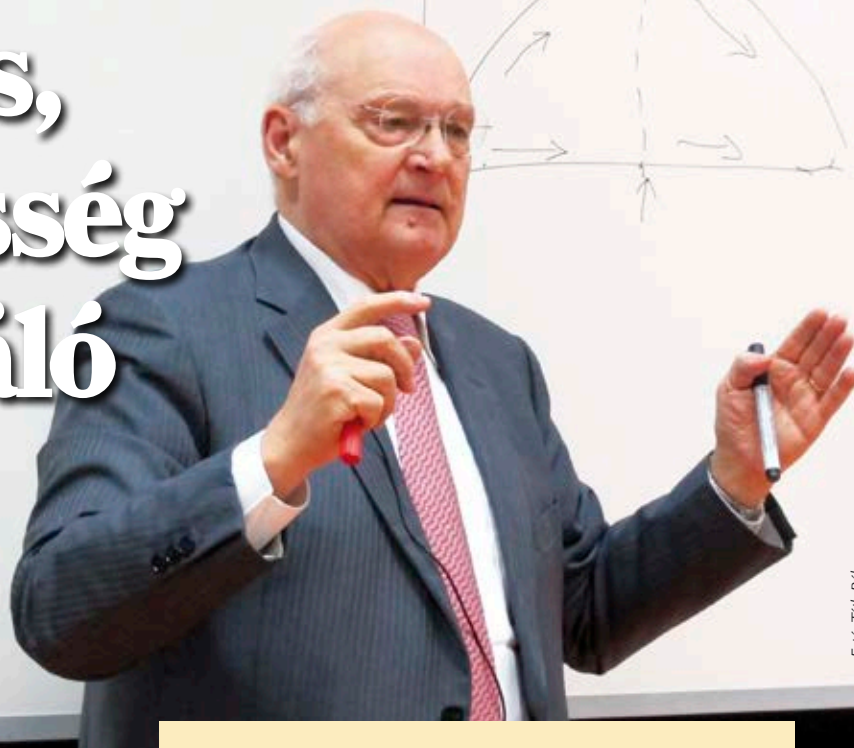
A Genfesten meghirdetett Egyesült Világ Projekt (EVP) az egyetemes testvériség, a szolidaritás, a közösségek mások felé nyitásának megvalósulását mutatja be. Összegyűjti mindazokat, akik létrehozzák a „testvériség szigeteit”. A projekthez eddig olyan személyek és közösségek (helyi és szakmai csoportok, plé-

bániai vagy családi közösségek) csatlakoztak, akik rendszeres akcióikkal a testvériségért tevékenykednek. Ők vállalták, hogy azon a helyen, ahol élnek, a kezdeményezés céljának előmozdítói lesznek, ezen kívül támogatják egy olyan nemzetközi megfigyelő bizottság felállítását, amely az egész világon monitorozza a testvéri-

ség megvalósulását az egyének és a közösségek életében. Ezen kívül hozzájárulnak, hogy az ENSZ megfelelő szerve az immár húsz éve működő Egyesült Világ Hetét nyilvánítsa saját, nemzetközi szintű programjának, hogy ezzel felhívja a kezdeményezés fontosságára a különböző világméretű intézmények figyelmét. Május első napján a világ számtalan pontján a fiatalok átadták az eddig érkezett „szigetek” összefoglalóit az UNESCO helyi képviselőinek. Magyarországon dr. Réthelyi Miklós az UNESCO Magyar Nemzeti Bizottságának elnöke vette át a kezdeményezések leírását

tartalmazó dossziét. Az EVP folytatódik tovább. A fiatalok mostantól helyi szinten is aktív kapcsolatot tartanak fenn az illetékes szervekkel, akik októberig vizsgálják a projekt komolyságát, hitelességét. A tervek szerint az UNESCO októberi éves közgyűlése tárgyalni fog azokról a pontokról, melyeket a fiatalok megfogalmaztak és kérvényeznek. Arra a kérdésre, hogy miért ehhez a szervezethez fordult ötletével az ifjúság, így válaszolt néhány hete a Magyar Nemzet újságírójának Maria Voce: „Ma ez az egyik legmagasabb szintű szerveződés, amely az egyesült világot szolgálja. Sokszor a nehézségek látszanak inkább. Szükség lenne egy olyan megfigyelőszervezetre, amely az egység törekény pontjaira világítana rá, és tapasztalatokkal segítene. Biztos, hogy hosszú lesz ez az út, de nem szabad megállni.” A fiatalok nem is állnak meg, tovább gyűjtik az aláíratásokat és tovább gyűjtik azokat a kezdeményezéseket, amelyek a testvériség egy-egy konkrét akcióját mutatják be. S bár a Genfest éve lezárult május első napján, a tavalyi ifjúsági találkozó célkitűzéseire továbbra is égető szükség van. Innentől lesz igazán tétje annak, hogy a „testvériség szigetei” össze tudnak-e állni szárazföldre. ■

Befogadás, kölcsonösség és védőháló

Fotó: Tóth Pál

Hazánkban járt Stefano Zamagni professzor, a civil gazdaság elméletének egyik jeles képviselője. Aktuális hazai vonatkozásokról kérdeztük.

Milyen kapcsolat van a civil társadalom és a civil gazdaság között?

Induljunk ki abból, hogy mi a különbség a politikai gazdaságtan és a civil gazdaság koncepciója között. Az előbbi a görög *polisz*, az utóbbi pedig a római *civitas* fogalmát hordozza magában. Mi a különbség a *polisz* és a római *civitas* modellje között? A görög *polisz* kirekesztő társadalom volt a nők, az analfabéták, a rabszolgák, a szolgák tekintetében, és a lakosság csupán 20-22%-át foglalta magában. A *civitas* ennek éppen ellenkezője, azaz befogadó jellegű közösség volt, még a legyőzött népeket illetően is, amennyiben elfogadták a római törvényeket.

Stefano Zamagni közgazdász professzor a Bolognai Egyetemen, a nonprofit és a civil gazdaság nemzetközileg elismert szakértője, számos egyetem meghívott előadója, több tudományos társaság tagja, az *Igazságosság és Béke Pápai Tanácsának* konzulense, a *Pápai Társadalomtudományi Akadémia* tagja. XVI. Benedek pápa munkatársaként jelentős szerepe volt a *Caritas in veritate* enciklika szövegének kidolgozásában. Elméleti munkásságával támogatja Chiara Lubich Községi Gazdaság programját, pártfogolta a loppianói Sophia Egyetemi Intézet megalapítását. Számos publikációja közül magyar nyelven megjelent a Typotex Kiadó *A hét főbűn sorozatában: Fősvénység, A birtoklás szenvedélye*; és a L'Harmattan Kiadó gondozásában, Luigino Brunival közösen: *Civil gazdaság – Hatékonyság, méltányosság és köz-jólét*.

Zamagni professzor *Miért nem képes a liberális közgazdaságtan valóra váltani saját ígéreteit? A civil közgazdaságtan válaszai* címmel tartott előadást a Budapesti Corvinus Egyetemen 2013. április 10-én.

Ehhez hasonlóan azt mondhatjuk, hogy a politikai gazdaságtan olyan modellben gondolkodik, amelyben a sikereseknek, az erőseknek, az ügyeseknek van helyük. A civil gazdaság pedig a széleskörű befogadás eszközt látja a piacon. Ehhez persze szüksége van a civil társadalomra, a mozgalmakra, a szövetkezetekre. Az alapelv tehát az, hogy mindenkinek szüksége és joga van a munkára, az emberi méltóságra. A gazdaság termelő gépezetét úgy kell átalakítanunk, hogy ez a kritérium teljesüljön. Ma azt a paradoxont látjuk, hogy a gazdaság növekedésével arányosan nő a szegények száma, és az egyenlőtlenség is.

Mindehhez a gondolkodásmód megváltoztatására lenne szükség...

Igen, hiszen olyan értékek bevonásáról van szó a gazdasági elméletalkotásba, mint az emberi kapcsolatok, a köz-jólét, a méltányosság. Ez egy egészen új perspektívát nyit meg, amely új gondolkodásmódot is kér, és ennek kialakításában döntő szerepe van az oktatásnak. A mozgalmak is sokat tehetnek ezen a téren, lényeges hozzájárulásukat adhatják a civil gazdaság programjának megvalósításához, amennyiben segítik megérteni és megvalósítani a befogadás és a kölcsönösség kultúráját, amelyben nem arról van szó, hogy az egyik ad, a másik meg kap, mint a filantrópiában, hanem az adás és az elfogadás kölcsönössé válik. Ebből születik meg az a társadalmi-gazdasági valóság, amit mi „kapcsolati jószágnak” hívunk. Chiara Lubich az „adás kultúrájának” hívta ezt.

A kommunizmus örökségével bajlódo társadalmakban hiánycikknek számítanak az ehhez szükséges erények, mint a bizalom egymásban, a kezdeményezés, a felelősségvállalás...

Utazásaim során világosan látom ezt. A diktatórikus rezsimek nemcsak a kezdeményező kedvet törték le, hanem elhitették milliókkal, hogy mindenről az állam vagy a párt gondoskodik. Az átlagember nem szokott hozzá, hogy kezdeményezzen, és a kommunizmus bukása után a társadalom széles rétegeiben nincs meg

a képesség arra, hogy elemezze a helyzetet és megoldásokat keressen, inkább felülről jövő útmutatásokra vár. Ezért úgy látom, hogy jelen pillanatban ezekben a társadalmakban alapvető szerepe lehet az olyan mozgalmaknak, mint a tiétek, hiszen helyreállítjátok azt a társadalmi szövetet, amit a kommunizmus szétszaggatott. Még egyszer hangsúlyozom, nevelésre, nevelő intézményekre van szükség! A fokolarinik szerepe pedig ebben az, hogy megműveljék a kulturális talajt, és elterjesszék a kölcsönösség és a közügyekben való részvétel kultúráját.

Léteznek már erre kidolgozott képzési programok?

Loppianóban május 19-én egy nagyszabású nemzetközi konferencia keretében megnyitjuk a Civil Gazdasági Akadémiát. Loppiano az a hely, ahol nagy hagyományai vannak a kölcsönösségi gondolkodásnak és a Közösségi Gazdaságnak. Ahogy kollégám, Luigino Bruni hangsúlyozza, egy dolog az, ha valaki elfogadja a civil gazdaság eszméjét és lelkesedik érte, és egy más dolog, hogy képes valamit tenni is ennek megvalósulásáért. A civil gazdaság szempontjából is létfontosságú az az elv, hogy a jót jól kell tenni, mert ha a jót rosszul tesszük, abból rossz lesz. Az elméleti munkánk során a téma legjobb szakértőivel sikerült kialakítani egy nemzetközi agytrösztöt, a következő lépés a doktori képzés létrehozása. A Sophia Egyetemi Intézet doktoranduszai között máris vannak olyanok, akik civil gazdasági témákon dolgoznak.

Hazánkban azt tapasztalhatjuk, hogy a Közösségi Gazdaság kezdeti lendülete mára lelassult, nincs vállalkozó kedv, a körülmények sem kedvezőek. Mit tanácsol?

Vállalkozó az lehet, akiben van egy kellőképpen magas kockázatvállalási hajlam. Aki nem akar kockázatot vállalni, abból soha nem lesz vállalkozó. Látni kell azonban, hogy a mai magyar gazdaságban a rizikófaktor sokkal nagyobb, mint a kiegyensúlyozottabban működő piacokon, ezért a vállalkozóknak, különösen a fiataloknak védelemre van szüksége. A kockázatvállalást valamiképpen közösségi üggyé kell tenni, ahol a vállalkozó nem marad magára. Véleményem szerint a közösségi gazdaság elsőrendű feladata Magyarországon, hogy létrehozzon egy olyan hálózatot, amely védőhálóként, egyfajta biztosításként működik. Ez lényegesen hozzájárulhat a vállalkozási kedv növekedéséhez. ■

SZEGÉNYSÉG

Hol a világ közepe?

Bohán Zoltán, mérnök informatikus

Ezekben a hetekben a bostoni tragédiáról szóló hírekkel van tele a média. A három áldozat hallatán megkérdezzük magunktól: mennyit ér az emberi élet?

A válasz sokaknak egyértelmű: mérhetetlen értéke van, hiszen Isten legnagyobb ajándéka. A média világán keresztül ugyanakkor behatol otthonainkba az a mentalitás, hogy nem mindenhol és nem mindenkinek ér ilyen sokat. Néhány hete két tizenéves fiatal előadását hallgattam arról, hogy a gyerekek mit tehetnek a világban tapasztalható szegénység leküzdésére. Nagyon szemléletesen felvázolták a szegények helyzetét, elég volt hozzá néhány fotó és egy-két megdöbbentő adat: a Föld lakóinak fele Ázsiában él, egyharmada gyermek, és minden évben tízmillióan (egy magyarországi ember!) halnak meg a szegénység következtében. Ha tovább megyünk, még borzasztóbb számokkal találkozunk: minden nap tizenhétézer (másodpercenként tizenkét) gyermek hal éhen, és ezek az áldozatok nem bolygónk északi féltekéjéről kerülnek ki.

„A gazdag országokban az anyagi szegénység csak viszonylagos. Az ott szegényeknek nevezetteknek általában biztosított a létszükségletük, de kevesebb komfort és luxus jut nekik, mint a legtöbb honfitársuknak” – írja Edward Hadas a brit Reuters hírügynökség gazdasági szerkesztője. Azért, mert a gazdagabb országokból a hírek hamarabb és nagyobb erővel jutnak el hozzánk, még nem jelenti azt, hogy ott van a világ közepe. Az minden ember szívében van, de ezt a szívet folyamatosan tágitanunk kell, hogy egyre többen férjenek bele és ezáltal közelebb kerülhessünk egymáshoz. Mi nem örülhetünk annak, hogy távol vagyunk ezektől az országoktól, viszonylag jó létben és biztonságban.

Sok éven át Mexikóban éltem és ami legjobban megfogott az ottani embereknél, hogy mennyire tudnak örülni az életnek és a többieknek. Mindig annak, ami éppen van, amivel rendelkeznek, akkor is, ha az sokszor nagyon kevés. Ők nem azt látják, ami hiányzik. Azt hiszem sokat tanulhatunk tőlük itt az úgy nevezett „első világban”. ■

ERÉNYEK

Rossz tulajdonságaink dicsérete

Paksy Eszter, fordításkutató

Melyikünk ne szenvedne egy-egy olyan tulajdonságától, amitől képtelen szabadulni minden erőfeszítés ellenére, és ami megnehezíti a többiekkel való kapcsolatot, állandó veszekedések forrása? Én például igen rendetlen vagyok, sok bosszúságot okozva ezzel férjemnek, szűkebb környezetemnek, saját magamnak.

Amióta édesanya vagyok, immár négy gyermeké, sokak elismerően és csodálkozva állapítják meg, hogy milyen kiegyensúlyozottan bírom az ezzel járó terheket, feladatokat, kérdezik, hogyan jut emellett még más tevékenységekre is időm. Egyszer rájöttem, hogy ez azért van, mert rendetlen vagyok. Nagy a káosztűrő képességem. A gyerekek nevelése mellett tanultam: reggel leültem a számítógép elé, és csak ha elfáradtam, álltam neki pihenésül leszedni a reggeli asztalt, beágyazni, rendet rakni. Így sikerült befejezni a dolgozatomat.

Elgondolkodtam ezen a jelenségen. Lehet, hogy rossz tulajdonságaink is javunkra szolgálhatnak? Lehet, hogy nem is a tulajdonságaink rosszak, csak ahogy élünk velük? (Anyák napja közeledtével ez a gondolat megnyugtató. Lehet, hogy gyermekeimnek nem egy tökéletes anyára, hanem rám van szükségük.)

Más rossznak ítélt tulajdonságokra is igyekeztem új szemmel nézni. Aki türelmetlen, az gyakran aktivizálja környezetét, cselekvésre készteti a lustábbakat. Aki lusta, az sokszor megértőbb, kevésbé fordul elvárásokkal a többiek felé. Aki pazarló, az általában nagylelkű is, ahogy magától, úgy mástól sem sajnálja az anyagi javakat. Aki hirtelen haragú, az tapasztalatom szerint könnyen és gyorsan megbocsát. Aki túl kritikus, az segít, hogy munkahelyén, közösségében megújuljanak a megrögzött szokások.

Most úgy látom, bár kötelességünk mindent megtenni, hogy neveljük magunkat, leszokjunk rossz tulajdonságainkról, hogy így közelítsük meg Pál apostol eszményét a szeretetről, amit a szeretethimnuszban megfogalmazott. De időnként jót tesz az is, ha végiggondoljuk, hogyan szeret minket Isten rossz tulajdonságaink által is, és hálát is adhatunk neki azért, hogy olyannak teremtett minket, amilyenek vagyunk. ■

ÉVSZAKOK

A tavasz meghívása

Sebők Cristian, nemzetközi kapcsolatok

Több elméleti vitát olvastam arról, hogy a klíma milyen hatással van az emberekre. Sokszor csupán odáig jut el gondolkodásunk, hogy az időjáráshoz alkalmazkodni kell, vagy maximum (főleg a mostani globalizált világban) tudatában vagyunk annak, hogy más országokban különböző klímák vannak. Viszont, ritkán vesszük észre, hogy a klíma ténylegesen és erőteljesen meghatározza az ember pszichológiáját, viselkedését, világhoz való viszonyulását.

A rendkívül hosszúra nyúlt tél során – ami mégis szinte észrevétlenül telt el - lassan elment a kedvem sok mindentől, hiszen bezárkózva éltem otthon, és alig találkoztam emberekkel. De végre itt a tavasz, és megint egy varázslatos erő járja át testemet-lelkemet, de gondolom, mindenkiét. Ez a közös ébredés megsokszorozza az örömet (ahogy a tél a levertséget). A csupasz fákból és földből előtörő csírák az élet legmélyebb tanítását adják nekünk, és a misztériumhoz visznek közelebb: gyönyörű élet van a halál után!

Rájöttem, hogy ez a különlegesnek mondható magyar és európai klíma mindegyikünket egy elkerülhetetlen és alapvető döntésre hív: milyen szemszögből nézzük életünket, és ebből kifolyólag, milyen emberek legyünk. Lehet úgy is nézni, hogy akármilyen nagy a mostani örömünk, mindig jönni fog a „tél”, az élet nehéz időszaka. Tehát nem érdemes örülni, hanem mindig készülnünk kell a rosszabbra, ami kétségtelenül bekövetkezhet. A másik, hogy inkább csak beletörődünk egy szomorú, szürke életbe. Lehetséges viszont kifelé sugároznunk a boldogságot, amit az élet, a tavasz feltámadásán keresztül is ad számunkra. Lehet a nehéz, sötét „téli” időszakunkat kitartással, méltósággal és hittel megélni, azért, mert tudjuk, hogy a virágok mindig nyílni fognak, és a madarak újra fognak énekelni.

Igaz, hogy az évszakok hatással vannak ránk, azonban még inkább igaz az, hogy mindennapjainkat, társadalmunkat és a világ sorsát az befolyásolhatja, hogyan közelítünk az élethez. Ez a közelítés azonban folyamatosan azt kéri, hogy a téli időszakot hagyjuk magunk mögött és lendüljünk túl rajta a tavasz felé tekintve. ■

Tágítani kell a szívünket, hogy ezáltal közelebb kerüljünk egymáshoz.

Minden éremnek két oldala van, így rossz tulajdonságainknak is vannak pozitív elemei.

Beletörődés, vagy a boldogság kisugárzása?

Fotó: Sándor Balázs

NYITOTT SZEMMEL ÉS NYITOTT SZÍVVEL

A hogy régebben, úgy napjainkban is konkrét, kézzelfogható oldalról próbáljuk megközelíteni a szegénység kérdését. Maga Ferenc pápa ötezer újságíró előtt jelentette ki: „Mennyire szeretném, ha az egyház szegény lenne és a szegényekért lenne!” Amíg bíborosként egyházmegyéjét vezette, különösen is a megalázzottak, a társadalom szélére szorultak, és azok mellé állt, akiknek nem hallották meg a hangját. A nyomorregyedekben és a favelasokban élő papjait pedig bátorította és segítette azzal, hogy gyakran látogatta őket. Szeretett gyalogolni, még éjszaka is, hogy találkozzon az utcán alvó szegényekkel,

A SZEGÉNYSÉG KÜLÖNBÖZŐ FORMÁIVAL KELL SZEMBENÉZNÜNK, ÉS VÁLASZOKAT TALÁLNUNK, HA KERESZTÉNYNEK MONDJUK MAGUNKAT. MAGYARORSZÁGON IS MŰKÖDNEK A SEGÍTŐK.

autója sem volt. A pápa ugyanakkor hangsúlyozza, hogy létezik egy másik fajta szegénység, napjaink spirituális szegénysége, amely súlyosan érinti az úgy nevezett gazdag országokat is. Ez a gondolat került előtérbe azon a szentmisén, mellyel péteri szolgálatát kezdte meg.

Magyarországon már évekkel ezelőtt indultak kezdeményezések családok és fiatalok együttműködéseiből, melyek ha kis méretekben is, de válaszoltak a szegénység különböző formáira.

Szeged

„Mi családok nyitott szemmel és főleg nyitott szívvel próbálunk járni a városunkban, így észrevettük, hogy minél több új lakó költözik az utcánkba, annál kevésbé köszönnek már egymásnak az emberek. Ezért rendeztünk egy utca napot. Mind a 107 ház lakóit meghívtuk a kultúrházba, ahol az utca történetéből vetélkedőt és egynapos kiállítást rendeztünk, és versenyeket, jeleneteket adtunk elő. A végén volt egy fontos programpont, a gyütt-ment fogadás, amire azért volt szükség, mert csak az őslakosoknak voltak 'szólási jogaik', de ezzel az avatással az egymás iránti tiszteletet fogadták meg, és az őslakosok befogadták a többieket szegedi lakosnak.”

„Észrevettük, hogy egy néni a lakásmaffia ténykedése miatt az utcára került. Több intézmény és civil szervezet részéről találtunk megfelelő embereket, és nagy összefogással – annak ellenére, hogy a felsőbb vezetés bátortalanságával találkoztak – sikerült a nénit biztonságban visszahozni otthonába.”

„Egy barátunk, amikor megtudta, hogy az orvosok szerint csak egy éve van hátra, nagyon szerette volna, hogy a megkezdett házépítés befejeződjön és családja be tudjon költözni. Nagy összefogás indult el közöttünk, és megvalósult az elképzelése. Halálos ágynál felváltva ügyeletet tartot-

tunk, és egyre közelebb kerültünk általa mindazokhoz, akikkel ott együtt voltunk.”

„A Tisza partján sok fahordalék gyűlik össze, amit kiszedtünk és a szegényebb családokat segítettük abban, hogy télire tűzifájuk legyen. Amikor ezt a kezdeményezésünket megtudták a ferencesek, felajánlották, hogy a temetőben lévő kidőlt fákat összegyűjthetjük, így még több családnak tudtunk segíteni.”

Kisvárd

„A Hajléktalanok Átmeneti Szállásán, huszonnégy férőhelyen férfiakat látnak el. Jelenleg huszonhatan élnek itt. A legidősebb lakónk hetvenéves, a legfiatalabb három. Munkatársaimmal arra törekszünk, hogy családiassá tegyük a mindennapokat, ott honossá a környezetet. Programokat szervezünk, adományokat gyűjtünk. A karácsonyi és húsvéti ünnepek közeledtével kérdezzetük a lakók, vajon jönnek-e most is a fokolárosok? Aztán elmesélik egymásnak az előző találkozás történetét. Közösén készítünk apró ajándékot a csoport tagjainak. A lakók pedig nagy gonddal takarítják ki a helyiségeket, ünneplőbe öltöznek, vasalt inget húznak. A régiek rászólnak az újakra, hogy borotválkozzanak meg, vegyenek tiszta ruhát, mert jönnek a barátaink. A lakóknak jól esik a közvetlenség, az őszinteség, hogy emberszámba vesszük őket.

Közel két éve, minden hónapban felolvassuk az élet igéjét, amit alkalmanként 10-12 ember hallgat meg. Az élet igéje útmutatót ad, segítséget nyújt a mindennapok nehézségeinek elviseléséhez, az együttéléshez.”

A történet folytatódik, vannak kapcsolataink romákkal és olyan emberekkel, csoportokkal, akiknek létére nekünk van szükségünk, hogy elnyerhessük az örök életet. Ha pedig nem törődünk velük, nem kerülhetjük el a kárhozatot. (vö. Ch. Lubich: *Jézus a testvérben*, 39. o.) ■

Maria Voce a Fokoláre Mozgalom elnöke ezt nyilatkozta Ferenc pápa szavaival kapcsolatban:

„Nem állhatunk meg annál, hogy Ferenc pápát csak megfigyeljük. Azt érzem, hogy magunkba kell tekinteni, lelkiismeret vizsgálatot kell tartani. Mértékletességgel használjuk, ami feltétlenül szükséges és bocsássuk mások rendelkezésére, amit tudunk: mindazt, amit odaadhatunk.

Ezzel együtt a pápa szavaiból azt értettem meg, hogy nemcsak a materiális szegénységre gondol. Szavaiban benne vannak mindazok, akik magányosak, akik úgy érzik, hogy nem értik meg őket, elhagyatottak, akik nem ismerik Istent, pedig szükségük van rá, vagy nem is tudnak róla. Az ilyen és más jellegű szegénység kapcsán mindannyiunknak meg kell kérdeznünk önmagunktól: mit tehetünk? A Fokoláre Mozgalom is lelkiismeret vizsgálatot tart és arra törekszik, hogy megtérjen a szeretet, az ajándékozás és a szolgálat új mértékében. Ebben az értelemben mindig van lehetőségünk a növekedésre.”

Forrás: www.focolare.org

Az iskola egyik jellegzetessége, hogy szegény és jól szituált családok gyermekeiből kerülnek ki a tanulók, ami jótékony hatással van a szűkebb és tágabb környezetre.

CSEPP A TENGERBEN – ISKOLA MEXIKÓBAN

EGY NEVELÉSI PROJEKT, AMELY A TELJES SZEMÉLYT VESZI FIGYELEMBE. AZ ISKOLA EDDIGI KÉT ÉVTIZEDES FENNÁLLÁSA SORÁN 7500 GYEREKRŐL GONDOSKODOTT.

Prófétai jel, vagy csak egy csepp a tengerben? Bolygónk különböző pontjain figyelemre méltó szociális kezdeményezéseket találhatunk, melyeket a Fokoláre Mozgalom működtet. Ez az iskola ötven kilométerre fekszik Puebla városától és húsz év tapasztalata után immár egy szilárd nevelési módszert alkalmaz. Olyannyira,

hogy már büszkélkedhet három volt diákkal, akik diplomájuk megszerzése után visszatértek, mint tanárok. Valóban mások az eredmények, amikor egy nevelési projekt az ember egészét tarja szem előtt. A cél az, hogy a diákok megtalálják személyes méltóságukat, értéket fedezzenek fel mindenkiben, és hozzájáruljanak mások képességeit. A két

évtized során több mint 7500 fiatal részesedett ebben a típusú iskolai nevelésben, emberi és civil képzésben, amely kihatással van a környezetre és visszahat arra a családra is, ahonnan az iskolába kerültek. Mexikóban sajnos sok családban az apa alkoholizmusával küzdenek, mely megnyilvánul a feleség és gyerekek felé irányuló erőszakban is.

A diákok közül eddig már száztizen jutottak el a diplomáig és most mint tanárok, mérnökök, ügyvédek nem felejtkeznek el arról, amit itt kaptak. Működik a volt diákok között egy háló, mely igen aktív. Azok is, akik nem tanulnak tovább, sikeresek az életben, és egy új társadalom építői lesznek.

Itt nem annyira tantestületről beszélnek, mint inkább egy nevelő közösségről, ahol a szülőket is meghívják a felelősségvállalásra. Ez azt jelenti, hogy biztosítaniuk kell gyerekeik személyes higiéniáját, a rendes öltözködést, sőt, maguk is járhatnak az iskolába, mert ezzel is nyomon követhetik gyermekük felnőtté válását.

A diákok közül száznál is többen vannak, akik „távtámogatásban” részesülnek, melyet a Fokoláre Mozgalmon belül az Új Család Mozgalom hozott létre, de maguk a szülők is hozzájárulhatnak a tandíjhoz, mert ezzel is kifejezésre jut a kölcsönösség. Az édesapák például az iskola kerítését és az épületeket összekötő járdákat önerőből megépítették.

Prófétai jel, vagy csak egy csepp a tengerben?

Forrás: www.focolare.org

Fordította: Bohán Zoltán

Az édesanya, aki igent mondott

Egyedül

Mária nemcsak a legutolsó pillanatban „vigasztalan”. Jézus anyja egész életében a magányosság rettentő iskoláját járta.

Kislánykorában szüzességre ajánlkozik Istennek, amikor minden korabeli fiatal lány vágya az anyaság volt. *Egyedül* áll ebben a felajánlásban, egyedül az egész világon.

Később bemutatja Jézust a templomban, hallja a jövendölést saját keresztútjáról. Egész életén át visszhangzanak szívében ezek a szavak, egész magatartásának valami különös elvonatkozást adnak a világtól.

Amikor Jézus tizenkét éves, elveszti őt.

Amikor harminc éves, három éven át követi a kemény küzdelemben. Ez a három év gazdag gyümölcsöket hoz, dicsőségben tündököl, de ugyanakkor megkeseríti az emberi hálátlanság.

És a Kálvária hegyén, a kereszt lábánál, minden emberi erőt felülmúló fájdalom tengerében, kimondja a végső igent a vigasztalanságra. Mária Isten különleges kegyelméből képes erre, amelyet az erre az órára való hosszú előkészületben érdemelt ki.

Így lett Mária – aki egész életén át a *magányosságra* készült – mindannyiunknak édesanyja, minden emberé a világon.

Forrás: *Ha tüzet gyújtánánk*, Új Város, Budapest, 2007. 135. o.

KI A TESTVÉR?

A testvér a Fokoláre Mozgalomban mindig is fontos szerepet töltött be, kezdettől fogva szeretettel és tisztelettel fordult minden ember felé.

A Fokoláre Mozgalom mindig is rendkívüli nagyra értékelte a testvért. Már kezdettől fogva élt bennünk az a meggyőződés, hogy nem mehetünk egyedül Istenhez, hanem testvéreinkkel kell hozzá mennünk, hiszen Ő mindenkinek az Atyja.

Először a szegényekkel való különösen mély kapcsolatunk, amely nem zárta ki a többieket sem, később pedig a mindenkire kiterjedő kapcsolataink értették meg velünk, hogy mennyivel gazdagabb teszi a testvér életünket, és hogyan foglalja el a Mozgalomban – Isten után, Istennel és Istenért – az első helyet.

Arról van ugyanis szó, hogy a Mozgalom újra élte és újra éli a kereszténység lényegét, és ezért azoknak, akik azt kérdezik, hogy melyek az alapvető tanításai, ugyanazokat a szavakat ismétli, amit Jézus a törvénytudóknak válaszolt: „Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből... Szeresd embertársadat, mint önmagadat” (Mt 22,37-39). A testvér az, akinek segítségével folytonosan átjutunk egy üres és jelentéktelen életből a teljes életre: „Átmentünk a halálból az életbe, mert szeretjük testvéreinket” (1Jn 3,14).

A testvér iránti szeretet az, amely által észrevesszük, hogy növekszik az egységünk Istennel. A testvér az, akivel már itt a földön elkezdhetünk a Szentháromság életmódja szerint élni, akivel felépíthetjük Isten templomát a világban, és megtapasztalhatjuk egy kicsit már itt lent a mennyországot.

A Mozgalomban nincsenek különleges önmegtagadási gyakorlataink, mert a testvér iránti szeretetben, a vele való eggyé válásban, amely feltételezi saját énünk elcsendesülését vagy meghalását, megtaláltuk az utat a bennünk lévő „rég ember” elpusztulásához, hogy az „új ember” éljen.

És miért tesszük mindezt? Mert Krisztus ilyen vagy olyan módon megjelenik minden emberben: mindenben, aki felénk közeledik, az Úrral találkozunk. (...) A Mozgalom rávilágított arra, hogy a testvér nemcsak kolléga, nemcsak embertárs, vagy olyan valaki, akit vezetésemre bíztak, és nem is csak vetélytárs a harcban, vagy társ az örömben; hanem a testvér olyan teremtmény, akit Jézus szeret, akiben Jézusnak, aki különböző módon ugyan, de mindig jelen van benne, testet kell öltenie. A testvérben Jézus kerül kapcsolatba velem: mint ajándék, mint gazdagodás, mint ösztönzés, és úgy is, mint megtisztítás. Jézus azt akarja, hogy Őt szeressük, neki szolgáljunk a testvérben.

A teológia „antropológiai fordulataival” az ember került az érdeklődés középpontjába. Ezeknek a teológiai erőfeszítéseknek, amelyek a nem lebecsülendő modern pszichológiai, szociokulturális és pedagógiai felismerésekből táplálkoznak, értékes adalékokat köszönhetünk, azonban az antropológiát mégis csak a kinyilatkoztatásnak kell meghatározni.

Akik a Mozgalomhoz tartoznak, Isten kegyelmével folyamatosan szeretik testvéreiket, az élet legapróbb körülményeiben is, és újrakezdi ezt, ha elfelejtkeztek róla. Testvéreik szükségleteire figyelnek, és ez az egoizmus legjobb ellenszere. Cselekedeteikkel bizonyítják, hogy a testvéri szeretet nem megvalósíthatatlan ideál, feltéve, ha az ember vágyik arra, hogy megélje Jézus életét korunkban. (...)

Elindultunk testvéreink felé először Trentóban, aztán egész Olaszországban, majd Európában és az egész világon. Testvértől testvérig egy óriási háló terjed ki a földön, átfogva minden hivatást, életkort és társadalmi réteget. Testvértől testvérig egyre intenzívebb lett a kapcsolat, mert megpróbáltunk mindannyian a lehető legjobban tájékozódni arról, hogy mi történik a világ minden részében.

A Magnificat meghihlette minden kor emberét

Illusztráció: Arcabas: La Visitation - Hughe de Chartreuse

És ami még közelebb vitt bennünket egymáshoz, megosztottuk a fájdalmakat is; a fájdalmakat, amelyek Jézus növekedését segítették elő mindannyiunkban. Megvalósult a kölcsönös odaadás: mindenki egyért, egy mindenkiért. 1960 táján Isten nemcsak a katolikus testvérekkel, hanem más egyházak és közösségek keresztényeivel is kapcsolatba hozott bennünket. 1976-77 óta pedig közvetlenebb kapcsolatba kerültünk más vallású testvérekkel, illetve általánosabban olyan testvérekkel, akik nem ismerik Jézust. Ahelyett, hogy megtorpanjunk volna ez előtt a számunkra nehezebbnek tűnő feladat előtt, Isten kegyelme arra ösztönzött bennünket, hogy odaadással és lelkesedéssel sies-sünk szeretni az emberiségnek ezt a jelentős részét. Valaki nemrég úgy jellemezte Mozgalmunknak, másnéven Mária Művének ezt a vonását, mint egy esemény folytatását Mária életéből; amikor Mária „sietve” útra kelt, hogy meglátogassa Erzsébetet, szembenézve az elválás és a távolság okozta nehézségekkel. A „kegyelemmel teljes” elindult unokanővérehez, és vitte neki Jézust; együttal ahhoz is ment, aki Jézus-

nak csak előfutára volt, hogy megszentelje őt. De miközben a Szent Szűz így Jézust vitte, még mélyebben ismerte fel azt a titkot, amit Isten rábízott, és ezt énekelte meg a *Magnificat*-ban.

A Mozzalom felajánlja önmagát, hogy eszközzé váljék e találkozás létrejöttében, Jézus és a mai előfutárok között; azaz a keresztényekben élő Jézus, és az „Isteni Ige csírái” között, amelyek a különböző vallások híveiben élnek. Sőt, a találkozás eszköze akar lenni Jézus és azoknak a szíve és értelme között, akik elutasítják Istent, de akik az *anima naturaliter christiana* (a természeténél fogva keresztény lélek) és az ember istenképisége következtében, ha öntudatlanul is, de erre az Úrral való találkozásra törekszenek. Ez a testvér felé való sietős útra kelés új fényt gyújt a Mozzalom tagjaiban. Meglátják, hogy milyen átfogó hivatásra szólította őket az Úr, és szívükben egy kis *Magnificat*-ot énekelnek.

Fordította: Tomka Ferenc

Forrás: Chiara Lubich: *Jézus a testvérben*

Új Város 2013

Válasz a nagylelkűségre

„Adjatok, és akkor ti is kaptok. Jó, tömött, megrázott és túlsorduló mértékkel mérnek öletekbe.” (Lk 6,38)

Megtörtént-e veled, hogy ajándékot kaptál egy barátodtól és érezted, hogy viszonoznod kell? Nem is annyira azért, hogy megszabadulj egy kötelezettségtől, hanem igaz, hálával teli szeretetből? Biztosan előfordult már.

Ha veled így történt, képzelheted, hogy van ez Isten-nel, aki maga a szeretet.

Ő mindig viszonz minden ajándékot, amit embertársainknak adunk az Ő nevében. Az igazi keresztények igen gyakran tapasztalhatják ezt. Újra és újra, minden egyes alkalommal meglepődünk, mert az ember soha nem szokik hozzá Isten kimeríthetetlen találékonyságához. Sorolhatnék ezer meg ezer példát, írhatnék egy egész könyvre valót, hogy meglásd, mennyire igaz a szentírási hasonlat: „jó, tömött, megrázott és túlsorduló mértékkel mérnek öletekbe”. Isten ajándékának bőségét, Isten nagylelkűségét jelzik ezek a szavak.

„Már leszállt az éj Rómában. Egy alagsori lakásban néhány lány, aki az evangélium tanítása szerint akart élni, éppen jó éjszakát kívánt egymásnak és aludni készült. Hirtelen a csengő hangja verte fel a házat. Ki lehet ilyen késői órában? Egy férfi állt az ajtóban. Végső kétségbeesésében elmondta, hogy másnap családjával együtt kiteszik az utcára, mert nem tudja kifizetni a lakbért. A lányok összenéztek, s szó nélkül kinyitották a fiókot, ahol külön borí-

tékban tartották a fizetésük fennmaradó részét és a rezszi számlák kifizetésére félretett pénzt. Gondolkodás nélkül mindent nekiadtak. Azon az éjszakán boldogan aludtak. Érezték, hogy valaki más majd gondoskodik róluk. S tényleg, még hajnalban megszólalt a telefon.

– Azonnal jövök taxival – mondta a már ismert férfihang. Csodálkoztak, hogy taxival jön, és vártak. Már a férfi arcán lehetett látni, hogy megváltozott a helyzet.

– Tegnap, alighogy hazaértem, egy pénzösszeg várt rám otthon, amire egyáltalán nem számítottam. A szívem diktálja, hogy felezzem meg veletek. Az összeg éppen a kétszerese volt annak, amit a lányok odaadtak nagylelkűen.”

„Adjatok, és akkor ti is kaptok. Jó, tömött, megrázott és túlsorduló mértékkel mérnek öletekbe.”

Te is tapasztaltad ezt? Ha nem, akkor ne feledd, hogy tiszta szándékkal, érdek nélkül kell adni mindenkinek, aki kér, anélkül, hogy bármit is remélnénk viszonzásként.

Próbáld meg! De nem azért, mert eredményt remélsz, hanem mert szereted Istent.

De hiszen nekem nincs semmim! – feleled.

Ez nem igaz. Ha akarjuk, kimeríthetetlen kincseink vannak: szabad időnk, szívünk, mosolyunk, ta-

Illusztráció: Nicola de Maria festménye/CN

Mit ajándékozhatunk?

nácsaink, műveltségünk, békénk, szavaink. Azért, hogy akinek van, adjon annak, akinek nincs, hogy megértse...

Én azt se tudom, kinek adjak – mondod most. Nézz körül! Emlékszel a betegre ott a kórházban; az özvegyasszonyra, aki mindig egyedül van? Osztyáltársadra, aki megbukott az év végén, és attól minden önbizalmát elvesztette? Öcsédre, aki még gondoskodásra szorul? Barátodra a börtönben? Vagy a munkahelyeden veled dolgozó fiatal kollégára, aki bátortalan és ügyetlen? Bennük vár Krisztus. Tedd magadévá a keresztények új életformáját! Ezt sugallja az egész evangélium, mint gyógyírt az emberek elszigeteltségére és örökös aggodalmaskodására. Hagyj fel azzal, hogy a földi javakban keresd a biztonságot, és hagyatkozz egyedül Istenre! Ekkor derül majd ki, hogy mennyire hiszel benne, és hited megerősödik Isten adományaival.

Logikus: Isten nem azért tesz így, hogy meggazdagodjunk. Azért teszi, hogy mások is utánozzanak,

amikor látják, hogy adakozásunk nyomán mennyi kis csoda történik.

Azért tesz így Isten, mert minél többel rendelkezünk, annál többet tudunk adni, mint kezelői Isten javainak – hiszen minden az Övé! Hogy a közösségben, amelyben élünk, egymás rendelkezésére bocsássuk vagyunkat, hogy rólunk is elmondhassák, mint a jeruzsálemi őskeresztényekről, hogy nem volt közöttük szegény...

Nem gondold, hogy ezzel valóban lelket adhatsz a szociális forradalomnak, amelyre a világ vár?

„Adjatok, és akkor ti is kaptok...” E szavakkal Jézus biztosan a mennyei jutalomra gondolt elsősorban, de ami itt a földön történik, az már annak elővételezése és biztosítéka. ■

Megjelent: Chiara Lubich és más keresztények: *Éljük az Igét*, Budapest, 2008, 41-43. o. és *Új Város*, 2008/10

Kettős érzés fogott el, amikor húsvéthétfőn elindultam a Baptista Szeretetszolgálat munkatársaival Észak-Koreába.

Az út előtt sokszor feltettem magamnak a kérdést, hogy egyáltalán Isten akarata szerint való-e, hogy a világ talán egyik legzártabb és legdik-tatórikusabb országába menjek. Végül nekivágtunk és tizennégy órás repülő-út után megérkeztünk Phenjanba.

Munkám során sok országban jártam már, de az itt átélt élmények minden eddigit felülmúltak. Az első és legfontosabb: minden lépésünket és mondatunkat éjjel-nappal figyelték, ellenőrizték, s bármilyen esetleges rendszerkritika súlyos következményekkel járhatott.

A Baptista Szeretetszolgálat immár másfél évtizede van jelen az országban, elsősorban élelmiszersegélyeket visznek, de a sarivonni árvaházat is különböző adományokkal látják el.

Észak-Korea földjén jártam

ERHARDT ÁGOSTON, A DUNA TV FŐSZERKESZTŐ-PRODUCERENÉHÁNY NAPOS KOREAI UTAZÁSA SORÁN KÖZVETLENÜL TAPASZTALTA MEG, MI TÖRTÉNIK ÉSZAK-KOREÁBAN...

Az árvaházban a mostani állapot is elkésérítő, hiszen elég azt látni, hogy a hideg padlón ülve várnak minket az elárvult kislányok és kisfiúk. Az már hatalmas eredménynek számít, hogy a gyermekek nem halnak meg, hanem van esélyük a túlélésre.

A szeretetszolgálat időről-időre pénzt, ruhát, élelmiszert, játékokat szállít az otthonba. Láttunk ikreket is az intézményben, akiket az állam elvesz a szüleiktől, mert ezzel „átvállalja a nevelés terheit”. A szülők évente egyszer látogathatják gyermekeiket.

Az országban egészen a múlt esztendőig nem születtek mozgássérültek, ezt az egészségügy magas színvonalával indokolták, illetve azzal, hogy egy szocialista országban ilyen nem fordulhat elő. Nemrégiben kérés érkezett a Baptista Szeretetszolgálat-hoz, hogy a statisztikában újonnan szereplő másfélmillió fogyatékkal élő emberen – akik főként gyerme-

kek – valamilyen módon segítsen.

Az utunk célja elsősorban tehát az volt, hogy miként lehetne ezeken a gyermekeken segíteni. Meglátogattunk egy intézményt, ahol mindenféle testi és értelmi fogyatékos kiskorúval találkozhattunk. Itt mindenki a hideg linóleumon próbált játszani, de nem volt mivel: a szobában se bútort, se játékot, se szőnyeget nem lehetett találni. Itt egy új lehetőség nyílik a magyar segélyszervezet előtt, amelynek vezetője szerint egy új magot próbálnak elvetni, amelyből Isten segítségével kinőhet valami.

A főváros Phenjan ugyanakkor egy hatalmas kirakat város. Itt van minden, ami kell ahhoz, hogy fenn-tartsák a jólét látszatát. Van cirkusz, delfinárium, toronyházak, éttermek – ez utóbbiak természetesen kizárólag a pártfunkcionáriusoknak.

A hétköznapi emberek napi fejadagja viszont 500 gramm búza vagy rizs, persze ez is csak akkor, ha van.

Az országban minden és mindenki háborúra készül. Az egyetlen állami tévében folytonos, a végső csapásra hangoló klippek sorát látni. Az utcákon autókra szerelt hangszórókból szól a lelkesítő nóta. A demilitarizált övezetben a minket körülvetelő katoná elmondta: a végső leszámolás oly mértékű lesz, hogy nem marad, aki aláírja a feltétel nélküli békeszerződést.

Az út során kísérőink elvittek minket a mauzóleumba, ahol a „nagy vezér” Kim Ir Szen és a „kedves vezető” Kim Dzsong Il nyugszik üveg koporsóban.

Elképesztő az a fanatizmus, amivel ott találkozok az ember. Az észak-koreai látogatónak talán csak egyszer adódik olyan kegy az életében, hogy eljusson ide, s épp ez lehet az oka, hogy az asszonyok és férfiak szünni nem akaró zokogásban törnek ki, amikor meglátják „édesapjukat”.

Kim Dzsong Il testénél ugyanez a metódus. A kísérőink a látogatás után a következőt mondták: értsük meg, hogy ők a mi isteneink. Erre Szcency Sándor baptista lelkész, a szeretetszolgálat vezetője következőképp válaszolt: ez rendben van, a különbség „csupán” annyi, hogy a ti isteneitek ott fekszenek halottan, a miénk pedig itt él közöttünk.

Szürkeség, nyomor, szegénység és kilátástalanság mindenütt. Az országban a szeretet jelét talán csak anya és gyermeke között láttam. Ez az öt nap az önuralom leckéje volt, mert az igazságtalanságot, a szegénységet és az ártatlan gyermekeket látva legszívesebben üvöltöttem volna... Isten egyik legnagyobb ajándéka a szabad akaratom, de rengetegen érthetetlen módon „gazdálkodnak” vele. Csak az vigasztalt, hogy Krisztus értük is meghalt a kereszten és az, hogy nem a mi dolgunk az ítékezés. Amit tehetünk, hogy imáinkkal kísérjük e távoli ország lakóit, akik szó szerint éheznek a szeretet bármely legapróbb tetteire. ■

A Baptista Szeretetszolgálat látogatása a sarivoni árvaházban. A gyerekek között akadnak olyanok is, akik nem nőhetnek fel saját családjukban, mert az „állam gondoskodik” róluk. Szó szoros értelemben éheznek a szeretet legapróbb tetteire.

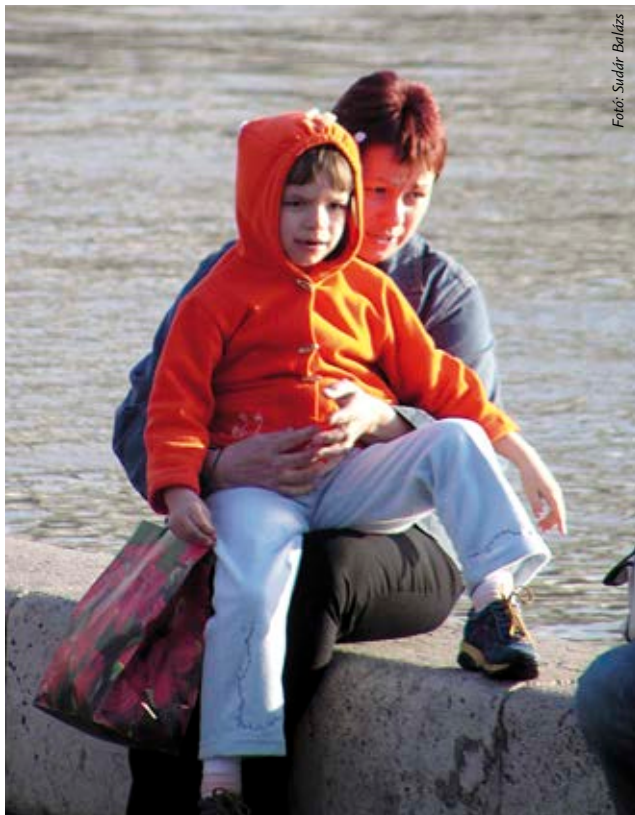

Foto: Erhardt Ágoston

Anyaság és munkavállalás: nagy kérdések

„Hároméves kislány édesanyja vagyok és napi négy órát dolgozom. Az elmúlt időszakban főnököm többször is jelezte, hogy ez így nem lehet tovább, teljes munkaidőben kell dolgoznom, különben elbocsát. Szeretem a munkám, de mivel a nagyszülők távol laknak tőlünk, kislányomat utolsóként tudnám csak elhozni az oviból. Biztos az lenne az érzése, hogy elfelejtkeztünk róla. Kérem, nyugtasson meg.”

Kedves Édesanya! A békét elsősorban akkor találja meg, ha férjével alaposan megbeszéli, hogy mit kell tenni, mert a közös és egymással megosztott válaszok segítenek. És ez lesz javára a kislánynak is, mert érzelmi szinten dolgozza fel azt, hogy milyen édesanyja lelki állapota és hogy mit él. Ha képes magából biztonságot sugározni, az alapvető gyermeke számára és így segíti abban, hogy pozitívan

Fotó: Sándor Balázs

A pszichológus válaszol

Ezio Aceti

A szürke és a zöld időskor

„Nagyapa vagyok, hetvennégy évesen is jól tartom magam, különböző kórházakban vagyok önkéntes segítő...”

A két éve meghalt pszichológus Guido Petter, aki számos könyv szerzője, két típusú öregséget különböztet meg: a szürke és a zöld öregséget. A szürkét a magány, az érdektelenség, a feladatok hátrítása és a folyamatos panaszkodás jellemzi. Ez utóbbi mindenkinek, aki hallgatja, nem kis problémát jelent. Ezenkívül depresszív gondolatok forgácsolják szét az idős ember még meglevő energiáit és az egocentrizmus uralkodik el rajta, mely hosszútávon sehova sem vezet. A zöld öregség

viszont az aktivitásról, az érdeklődés életben tartásáról, az újdonságok iránti nyitottságról, a jó értelemben vett kíváncsiságról, a feladatvállalásról szól. A zöld öregség megélése teszi lehetővé a nagyszülőnek, hogy az unokákért éljen, a betegek szükségleteit kielégítse, és a saját, valamint a mások jólétére figyeljen. A saját fizikai jóléttel való törődés, például az egészséges táplálkozás, a megfelelő sportolás szintén fontos elemei ennek az életkornak. Ha figyel ezekre az idős ember, akkor jól ápolhatja a kapcsolatait. A nagyszülő ilyen módon felajánlhatja unokáinak az életében szerzett tapasztalatok elmesélését és ezzel a már elveszettnek tűnő értékeket adhatja át. Ha a fizikai erőnlét csökken, akkor is lehet élni a zöld öregséget úgy, hogy az idős ember imádkozik, önmagát ajándékozza szereteteinek, ismerőseinek, barátainak, a szükségét szenvedőknek. Nem szabad arra gondolni, hogy ezek nem fontosak. Hasonlóan a maghoz, mely csak akkor terem gyümölcsöt, új növényt, ha elhal. A nagyszülő is, ha elemészt magát, akkor lesz élő nedű a jövő nemzedék számára. Az a jó élet, amit megélték az idősök és elajándékoztak, tanúságot tesz arról, hogy életük folytatódik a szeretetben, mert a szeretetben nincs idő, test és tér.

Forrás: CN 2013/7
Fordította: Tóth Judit

éljen meg egy helyzetet. Azt is szem előtt kell tartani, hogy a gyerekek különbözőek és vannak közöttük olyanok, akik jobban tudnak alkalmazkodni, ha nem a családban élnek meg egy helyzetet. Egy biztos, hogy férjével együtt jó kapcsolatot kell építeni az óvónőkkel és minden alkalmazottal. Az ovi, ahol jó szakemberek dolgoznak és jó a felszereltsége, fontos nevelői színteret jelent gyermekének és társainak, mert arra ösztönzi őket, hogy kreatívak, kapcsolatteremtők és önállóak legyenek. A legfontosabb kislányának az, hogy a családban, ahol legmeghatározóbb módon formálódik és fejlődik a gyermek személyisége, a szülők által képviselt értékek mentén haladjon előre. Amit egy édesanya legtöbbször tehet gyermekéért az az, hogy a legjobban kihasználja a vele töltött időt, érezteti vele, hogy mennyire szereti és nem gondol arra, hogy hány feladatot kell még elvégeznie.

A gyermekek és a munkavállalás nem könnyű feladatot jelent nekünk, nőknek. A közösen vállalt felelősség édesanya és édesapa között a háztartás vezetésében és a gyermekek nevelésében nemcsak a közöttük levő szeretetet fejezi ki, hanem segít abban, hogy megtalálják az utat és az egyensúlyt a megvalósításban, ami persze sohasem jelent végtelen biztonságot.

Forrás: CN 2013/7
Fordította: Tóth Judit

A kertkapu előtt

A telekszomszédok az utcabálon ismerkedtek meg egymással

Amikor betelepültünk egy Budapest környéki kis faluba, nemcsak odaköltöztünk, hanem be is épültünk a helyi közösség életébe. Természetes számunkra, hogy nem csupán lakni küldött minket ide a Jóisten, hanem adni, építeni.

Talán a legsikeresebb kezdeményezésünk a szomszédságunk irányába tett lépéseink voltak. Ennek eredményeképpen mára elértük, hogy a közvetlen szomszédainkkal gyakorlatilag egy családként élünk: kulcsunk van egymáshoz riasztóköddal, segítünk egymás gyerekeit fuvarozni, bevásárolni, cipekedni, vagy bármit, amit kell. Ha süteményt süt valamelyik család, rögtön kóstolót is ad nekünk, és ha valamire szükségünk van főzés közben, nem kell elszaladni a boltba, tudjuk, kitől kérhetünk. A kertkapunk előtti utcaszakaszon rendszeresen szervezünk utcabálokat. Ennek az indítéka a helyi közösségi kapcsolatok erősítése, ugyanis újonnan épülő lakónegyedünkben gyakorlatilag senki nem ismerte egymást korábban,

és felmerült bennünk a vágy, hogy közelebbről megismerkedhessen egymással a szomszédság. Mára ez az esemény településünk egyik legnagyobb közösségi rendezvényévé nőtte ki magát. Tavaly ősszel rendeztük a harmadik utcabálunkat. Hatvan családhoz dobtunk be meghívót, de a rendez-

vény nyitott volt, tehát bárki hívhatott rokont, ismerőst. A szervezés annyiban változott a korábbiakhoz képest, hogy idén sokkal több önként jelentkező segítő akadt, akiket mozgósíthattunk. Így aztán idén már hozzá sem kellett nyúlni a fakanálhoz és a bográcsokhoz: három falubeli ember odaadó munkája révén a marhapörkölt, a lecsó és a slambuc egyaránt kiválóan sikerült. A 15 sörpad fuvarozását és felállítását egyik fiamnak és cserkész barátainak köszönhetjük.

A dekorációkészítést, a lufifújást, az aszfalttrajzok elkészítését is csak koordinálni kellett, minden ment, mint a karikacsapás. A vendégek által hozott süteményeket és italokat szépen felcímkeztük, hogy a készítőjüknek személyesen tudjon köszönetet mondani, aki szeretne. Ez is egy lépés lehet a kapcsolat-teremtéshez.

A muzsikát egyik szomszédunk zenekara szolgáltatta. Így aztán idén sem kellett belépőt szednünk, és ismét megtörtént az anyagi javak közösségének csodája: az önkéntes hozzájárulásokhoz kitett díszdobozban épp annyi

penz volt, amennyi fedezte a befektetett ráfordításainkat. A gyerekekkel a szomszédunk nagylányai foglalkoztak: volt arcfestés, kézműveskedés. Éjjel fél egyig folyt a tánc, s a legkitartóbbakkal utána még hajnali negyed háromig beszélgettünk. Kitűnően érezte magát a több mint 130 jelenlévő. Nekem a legnagyobb élményt az jelentette, hogy idén is sikerült bemutatnom egymásnak két telekszomszédot, akik most az utcabálon látták egymást először az életben. ■

Pápai lekváros kenyér

Ferenc pápa egyik újabb meglepetése a nyitásról és a testvériségről szól.

Egyik reggel, amikor a pápa korán kelt, kinyitja az ajtót és észreveszi az ott őrséget álló alabárdos svájci gárdistát: „És te mit csinálsz itt? Egész éjjel fent voltál?” – kérdezi tőle a pápa. „Igen” – válaszolja az ör tiszteletteljesen és kicsit meglepődötten. „És egész végig álltál?” – erősködik a pápa. „Szentatya, az egyik kollégám felváltott egy rövid időre.” „És nem vagy fáradt?” „Ez a kötelességem. Az Ön biztonsága felett kell őrködnöm, Szentatya.” Ferenc pápa újból ránéz, aztán visszatér otthonába, és hamarosan egy széket tart a kezében. „Akkor legalább ülj le.” A svájci gárdista rámeresztli a szemét a pápára: „Szentatya, nem tehetem meg. A szabályzat miatt.” „Melyik szabályzat miatt?” „A kapitányom parancsolja ezt.” Ferenc pápa elmosolyodik: „Hát, én vagyok a pápa és azt parancsolom neked, hogy ülj le.” Aztán újból visszatér otthonába, de hamarosan megint a svájci gárdista mellett van, aki engedelmesen leült arra a székre, amit a pápa hozott neki. „Biztosan megéheztél egy kicsit, miközben olyan sokáig talpon voltál és őriztél engem” – folytatta a pápa és közben átnyújtott neki egy lekváros kenyeret, amit pár perccel azelőtt saját maga készített el. Még arra sem hagyott időt, hogy ellenkezzen a gárdista, mert ezt mondta: „Jó étvágyat, testvér.”

Forrás: *Umberto Marchesi*

A VATIKÁNI TESTŐRSÉG MÁSKÉPPEN

Foto: Antonello Nisica/AP/CN

Fotó: Domenico Salmaso

A civil gazdaság új alternatívája

Április közepén nemzetközi konferencia keretében mutatták be Stefano Zamagni és Luigino Bruni közös könyvét Budapesten a civil gazdaságról. De mit is jelent ez az újszerű fogalom?

Számos közgazdász jutott már arra a következtetésre, hogy a jelenlegi neoliberális gazdasági elmélet és gyakorlat hosszútávon nem tartható fenn, mivel nem képes választ adni a kialakult globális krízisre. Mindenképpen alternatívákra van szükség. A két szerző által képviselt civil gazdaság a

keresztény, illetve európai hagyományokban gyökerezik, de az Adam Smith-i, önérdéken és haszonelvűségen alapuló modell elterjedése során feledésbe merült. A mai kritikus helyzetben Zamagni és Bruni a civil gazdaság új aktualitására hívják fel a figyelmet. Elengethetetlen lenne egy paradigmaváltás, ahol a gazda-

ságra nem mint „szükséges rosszra” tekintünk, hanem felfedezzük benne a polgári lét kifejeződésének egy formáját, mely hozzájárulhat boldogságunkhoz és kiteljesedésünkhöz. Mára a főáramú gazdaságtanból eltűnt a boldogság fogalma, és a kiteljesedés utáni vágy is csupán a profit maximálására degenerálódott. A civil gazdaság képviselői éppen ezért vissza szeretnék hozni olyan fogalmakat a közhasználatba, mint a bizalom, a kölcsönösség, illetve a kölcsönös segítségnyújtás elve. A klasszikus olasz iskolák hagyományában például olyan fontos szerepet töltött be a közjólét figyelembevétele, hogy gyakran a civil gazdaság szinonimájaként használták. E szerint a szemléletmód szerint a másik gazdasági szereplővel kialakított kapcsolat már nem te-

kinthető csupán eszköznek saját érdekeink érvényesítésére, hanem új dimenzióba emelkedik. A neoliberális megközelítés individualista szellemével szemben a civil gazdaság a közösség és az emberi kapcsolatok fontosságát emeli ki.

Zamagni professzor előadásában hangsúlyozta, hogy át kell állni a mai exkluzív gazdasági gyakorlatról egy inkluzív szemléletmódra, mely nemcsak a gazdaságban aktívan résztvevő, termelékeny gazdasági szereplőket részesíti előnyben, hanem minden embert. A kirekesztő, profithajás berendezkedés helyett egy befogadó, emberséges modellre van szüksége a világnak. Zamagni kiemelte II. János Pál pápa egyik utolsó üzenetét a világ számára, melyben aláhúzza, hogy ha

A Lionello Vállalkozói Központ épülete Loppianóban, Firenze mellett, ahol a közösségi gazdaságban résztvevő olasz vállalkozók közül néhányan működtetik cégeiket.

a társadalom hatékonyságuk alapján diszkriminál bizonyos csoportokat, az ugyanolyan embertelen, mintha a bőrük színe vagy a vallásuk alapján rekesztené ki őket. A civil gazdaság elmélete nem elégszik meg az oly gyakran hangoztatott elvekkel, mint a hatékonyság és a redisztribúció, hanem a gazdaság alappillérei közé emeli az ajándékozást; mely alatt nem a segílyt, illetve az adományokat kell érteni, hanem az ingyenes ajándékot, melynek értéke a személyek közti kapcsolatban mérhető. Nem eleghető ugyanis a gazdasági berendezkedést pusztán a hatékonyságra alapozni, mert ezáltal a profit válhat az abszolút prioritássá; ennek negatív vonzatát nap mint nap tapasztalhatjuk. A javak újraelosztása szintén fontos gazdasági szempont, önmagában azonban nem elégséges. A nem megfelelő újraelosztás ugyanis elmélyíti a már amúgy is egyre áthidalhatatlanabb szakadékot a társadalom gazdag illetve nélkülöző rétegei között. A már korábban említett segílyek pedig kizárólag rövidtávú megoldást kínálnak, hosszútávon csak konzerválják a szegénységet; tehát nem kínálnak igazán eredményes megoldást a szegénység leküzdésére. De még maga az igazságosság sem garantálja a békét, hi-

szen szeretet, ajándékozás és emberi kapcsolatok hiányában ez is csak hideg szabálykövetéssé silányul. Éppen ezért a civil gazdaság emberközpontú szemléletmódja a közösség javát, jólétét helyezi középpontba. Rá kell döbennünk, hogy egy cég hatékonyságát, sikerességét nem csupán az általa termelt profittal mérhetjük, hanem mindazon tevékenységével, mellyel társadalmi, kulturális és környezeti értékeinket védi. Egy vállalat profittermelési potenciálja mellett azt is szükséges megvizsgálni, hogy mennyire tud megfelelni a társadalmi hasznosság kihívásainak.

A gazdaság tehát egy háromlábú szék (a három láb: hatékonyság, újraelosztás, közjóllét), ami jelen pillanatban éppen erősen billegőben van. A kérdés most az, hogy mi a válaszuk a kialakult helyzetre. Fontos leszögezni ugyanis, hogy hiába jó az egyén szándéka, ha nem veszi körül egy támogató gazdasági és intézményi struktúra, tettei – motivációjának tisztaságától függetlenül – torz megvalósulásokhoz vezethetnek. Ezért van világunknak ma különösen is nagy szüksége olyan alternatívákra, melyek a gazdaságot új alapokra helyezik, és ezáltal képesek lehetnek egy teljes szemléletmód váltásra. ■

Luigino Bruni–Stefano Zamagni:

Civil gazdaság – Hatékonyság, méltányosság és köz-jóllét

L'Harmattan Kiadó, ára: 2 500 Ft

Kölcsönösség és ingyenesség. Lehetnek-e az erények, emberi értékek, jó tulajdonságok részei a szabad piac működésének? Mi a gazdasági tevékenység célja: a profit maximalizálása vagy a köz-jóllét? Mi az ideológiai háttere a mai szociális és civil gazdasági szféra működésének? Ezekre és ehhez hasonló, a mai gazdasági, társadalmi életünk számára nagyon is aktuális kérdésekre ad választ a Civil gazdaság, amely integrálja magában a gazdasági hatékonyság, a méltányos elosztás és a köz-jóllét, mint az emberi kiteljesedés, emberi boldogság céljának elemeit.

Civil gazdaság – Közösségi Gazdaság – Civil társadalom

Különbség és hasonlóság. Luigino Bruni professzor az Új Városnak nyilatkozott.

A civil gazdaság (CG) a neoliberális és szociális piaci modell mellett egy harmadik alternatívát kínál, amelyben kiemelt szerepe van az emberi tényezőnek, és nem a profit maximalizálását, hanem az egyén és a társadalom jólétét helyezi középpontba.

A Közösségi Gazdaság (KG) a CG egy konkrét megvalósulása, olyan projekt, amelyet Chiara Lubich hívott életre 1991-ben Braziliában. A CG egy szélesebb távlat, egy alternatív elképzelés a gazdaság működéséről, amelynek ma a KG a legfontosabb létező konkrét megvalósulása.

A KG tehát egy szélesebb körű mozgalom szíve, amely egyfajta katalizáló és integráló szerepet is betölt a CG kezdeményezései között. E szakmai közösségépítés célja az, hogy megosszunk egymással a CG terén szerzett tapasztalatainkat, tanuljunk egymástól és közösen keressük a problémáinkra a megoldást. A KG több telephelye, vállalkozói negyede is működik ma a világon a Fokoláre Mozgalom szervezésében. Nem véletlen, hogy a CG új képzési programja, a Civil Gazdasági Akadémia éppen a loppianói Lionello Vállalkozási Központban kap helyet.

Fontos megjegyezni, hogy a CG nem azonos a civil társadalom, a harmadik szektor gazdaságával vagy a nonprofittal, ennél sokkal átfogóbb, az egész gazdaságra kiterjedő modellről van szó. Ez a modell integrálja magába azokat a társadalmi törekvéseket, amelyeket a civil társadalom képviselői a közjó előmozdítása érdekében maguk is szorgalmaznak.

Eurovízió

Ha május, akkor általában érkezik az Eurovíziós Dalfesztivál. A népszerű rendezvény keretében minden résztvevő ország benevez egy zenészámot, amit élő adásban előadnak a közönségnek, majd szavaznak a többi résztvevő által benevezett számokra, hogy megtalálják a győztest, a verseny legnépszerűbb dalát. A fesztivált 1956-os elindulása óta minden évben megtartották. Valószínűleg ez a világ legnagyobb dalversenye a nézők számát tekintve, az előző évek felmérései alapján félmilliárdra saccolják a nézettséget. A fesztivált a megrendezett popzene fellegvárának tartják, persze az előforduló dalok stílus szempontjából széles skálán mozognak, a balkáni zenétől az északi metalig és a népzeneig. Európa legtöbb országa legalább egyszer részt vett már a fesztiválon, és az

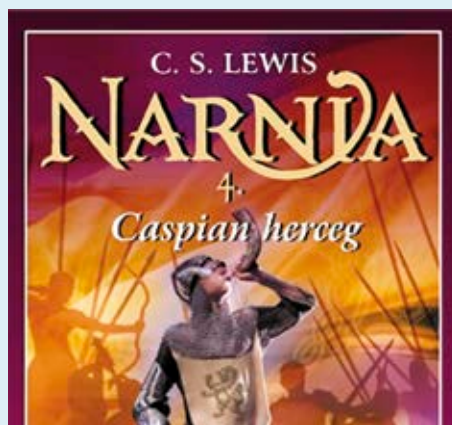
„eurovízió” szó ismert az egész kontinensen. Indulásakor az egységre való törekvés egyik bástyájá-

nak szánták. Hogy hol tart ma? Rengeteg kritika éri. A legtöbbet hangoztatott vélemény, hogy nem dalok párbajáról szól, sokkal inkább országok, nemzetek vetélkedéséről, mindezt egy nemzetközi giccsparádével prezentálva. Javarészt unalmas dalok és hozzájuk hasonló jellegtelen előadások tarkítják a fesztivált, amely egyre inkább az anyagiakról szól. Érezte ezt az idei házigazda is. A svéd szervezők rögtön változtatásokról döntöttek, melyektől jótékony hatást remélnek. Első lépésként feleannyi pénzt áldoznak a döntő megrendezésére és a televíziós közvetítésekre, mint amennyibe a

tavalyi showműsor került. Az utóbbi években kiéleződött a rendezők közötti technológiai vetélkedés is. Kinek van nagyobb LED-fala, több kamerája, látványosabb effektje. A 2009-es döntőn például egy 2000 négyzetméteres LED-fallal villogtak a szervezők – el is szaladtak a költségek. A svédek most kisebb helyszín, kevesebb fény, egyszerűbb megnyitóünnepség és visszafogottabb médiajelenlét mellett döntöttek, hogy a pénzügyi nehézségekkel küzdő nemzetek ne veszítsék el érdeklődésüket a verseny iránt és mindenki magáénak érezhesse a legnépszerűbb dalfesztivált. ■

Narnia krónikái – Caspian herceg

Bár a Narnia-filmek néhány éve Csipkerózsika-álmukat alusszák, C. S. Lewis legendás könyvsorozata mit sem veszített népszerűségéből. Erre bizonyíték, hogy újabb és újabb kiadásokat érnek meg a sorozat egyes kötetei, most például a *Caspian herceg* című részt vehetik újfent birtokba az olvasni vágyók. Narniában mitikus lények élnek, az állatok beszélnek és köztudottan létezik varázslat. A sorozat végigvezet e csodálatos hely történetén, többnyire azoknak a gyerekeknek az élményein keresztül, akik átlépnek a „mi világunkból”, ebbe a mesebeli birodalomba. Hosszú évszázadok teltek el Narnia aranykora óta, és a birodalom a telmarinok uralma alá került. Miraz király – a kegyetlen zsarnok és trónbitorló – haragja elől menekülő Caspian herceg az ősi Narnia titkos zugaiban húzódik meg, és a beszélő állatokban lel szövetségeseire.

Caspian végső kétségbeesésében megszólaltatja Susan királynő varázskürtjét, és reménykedik abban, hogy a legendák igaznak bizonyulnak: a Nagy Oroszlán nem feledkezik meg róluk... A Narnia krónikái negyedik kötetében az ősi birodalom felébred évszázadokig tartó álmából és Peter, Edmund, Susan és Lucy is visszatérnek. A könyv a Harmat Kiadó gondozásában jelent meg április végén, de kapható a nagyobb könyvruházakban is.

II. János Pál – A fehér ruhás vándor

Kevés lengyel dokumentumfilm megjelenése vált ki komoly médiaérdeklődést, de *A fehér ruhás vándor* mindenképp ezek közé tartozik. A két évvel ezelőtt boldoggá

avatott II. János Pál pápa életútjának fontos állomásait a teljességre törekedve járja végig Jaroslaw Szmidt alkotása: a korai lengyel évektől, amikor Karol Wojtyła bíborosként egyre szélesebb körben vált ismertté, egészen haláláig. Számos helyszínt bejárva ismerhetjük meg a pápai látogatások mindmáig tartó hatását. Egyházi és közéleti személyiségek nyilatkoznak II. János Pálról, köztük a Dalai Láma, Lech Walesa és Placido Domingo. Segítségükkel kerülhetünk közel egy olyan egyéniséghez, aki üzenetével milliók életét változtatta meg. Érdekesség, hogy Jaroslaw Szmidt egyszerre operátore, írója és rendezője is *A fehér ruhás vándornak*, mely április végén jelent meg DVD-n az Etalon Film Kiadó gondozásában.

A mennyországot választom

A mennyországot választom című film az egyik legnépszerűbb szent, Néri Szent Fülöp életéről szól. A főhős Loyolai Szent Ignáchoz indul engedélyt kérni, hogy Indiába mehessen misszionáriusként.

Róma felé tartva azonban sok kallódó, csellengő, szegény gyermeket lát és ekkor úgy dönt, hogy hétköznapijait sorsuk jobbá tételének szenteli. Humora és bolondos egyénisége már életében népszerűvé tették. Az udvari bolond, Isten bohóca, Pippo a jó, csak néhány kifejezés, melyekkel illették. Amikor egyszer felajánlották neki, hogy legyen bíboros, csak ennyit felelt: „Inkább a mennyországot választom.” Az egyháztörténet egyik legkülönösebb egyéniségét 1622. március 12-én avatták szentté. A filmet az a Giacomo Campiotti jegyzi, aki az elmúlt években több bibliai témájú alkotást is készített. A magyarországi mozik május 16-tól játsszák filmjét.

Jurassic Park 3D

Tovább gyűrűzik a három dimenziós divathullám a filmszínházakban. Bemutatásának huszadik évfordulóján ismét mozikba kerül Steven Spielberg legnépszerűbb filmje, a *Jurassic Park*, mely egy dimenzióval kibővítve teszi próbára látószerveinket.

John Hammond a világ legkiválóbb genetikusai segítségével valóra váltja élete álmát: újraalkotja a jura-korszakban élt őslényeket, s őslényparkot rendez be egy eldugott szigeten. A park tervezői áttörhetetlen biztonsági rendszert dolgoznak ki a majdani látogatók védelmére. Arra azonban nem számítottak, hogy egyik emberük a konkurencia megbízásából kikapcsolja a rendszert. Az őslények elszabadulnak, s kiderül, hogy sokkal gyorsabbak, intelligensebbek és veszélyesebbek, mint ahogy azt a park megalkotói gondolták. Május második napjától ismét vendégünk lesz néhány dinoszaurusz a mozikban.

A pillanat varázsa

„Időt kell szakítanod embertársaidra, tégy valamit másokért, ha még olyan apróságot is, amiért fizetséget nem kapsz, csupán a kitüntető érzést, hogy megtehetted...” – ezzel a mottóval nyílt kiállítás április hónapban Budapesten, az Aranytíz Kultúrházban. A Mozdulj! Közhasznú Egyesület *A pillanat varázsa* címmel meghirdetett országos képzőművészeti és versíró pályázatára érkezett alkotásokból rendezett kiállítása május 18-ig tart nyitva, ahol fogadtakossággal élő amatőr művészek

munkáit is láthatják az érdeklődők. „Ami összeköt minket, az a tenni akarás és az elzántság. Azt valljuk, hogy a segítségre mindig és mindenhol szükség van, csak észre kell venni. És az apró mindennapi segítségnyújtás is döntő fontosságú környezetünkben” – vallják a szervezők. „Nem véletlen, hogy *A pillanat varázsa* címet kapta a kiállítás, hiszen azt szerettük volna, ha a művészek szabad kezet kapnak alkotásaik elkészítése közben. A jelige a szemléletünket is hirdeti: lépünk ki a múlt fogságából és koncentrálunk azokra a csodákra, amik körülöttünk vannak, és minden pillanatban megélhetünk” – mondta dr. Tólos Marianna, az egyesület elnöke. A kiállítás helyszíne: 1051 Budapest, Arany János u. 10.

FÉNYLŐ SZÍVVEL

Akis szentjánosbogár, Boglárka rettegett a sötétben. Minden este napnyugtakor felkapcsolta az összes lámpát a házban, és fényárban úszó szobácskájában töltötte el az éjszakát anélkül, hogy egy szemernyt is aludt volna.

Egyszer aztán, egy szép, tavaszi délelőtt gondolt egyet: „Milyen szépen süt a nap! Sétálok egyet a réten.” Szerencsétlenségére azonban összetalálkozott egy gyönyörű, türkizkék szárnyú pillangóval, aki így szólt hozzá: „Micsoda kis zömök, fekete, semmitmondó bogár vagy te! Aki ilyen csúnya, annak nem szabadna nappal mások szeme előtt mutatkoznia!”

Boglárka lélekszakadva rohant haza, becsukta maga mögött az ajtót, és megfogadta, hogy többet az orra hegyét sem dugja ki, soha! És ez így is történt volna, ha az éjszaka Jótündére el nem jön hozzá, hogy megkérje, bújjon elő.

„Igazad van – mondta Boglárka – csúnya, fekete vagyok, mint az éjszaka, ezért az éjszaka az én világom.”

A kapuban azonban ismét úrrá lett rajta a félelem: „Nem bírok, nem tudok kilépni!” – suttogetta, és minden ízében

remegett. A Jótündér kézen fogta és megsimogatta: „Ne félj, kicsim! Az éjszaka koromfekete, de a te szívedben ott van a fény.”

Boglárka félénken kirepült a rétre. Ebben a pillanatban estélyi ruhás bogársokadalom tódult ki a Réti Színházból, mert éppen véget ért a színelőadás. A legszebb estélyi ruhában a Méhkirálynő ékeskedett, de ő is elhalványult a kis szentjánosbogár szívéből áradó fény mellett. „Micsoda szépség!” – ámult a türkiz pillangó, és hangjából kicsendült az irigység.

„Igen. Mindenki közül ez a kis bogár a legszebb!” – felelt rá a Méhkirálynő, aki egyáltalán nem volt féltékeny. Odalépett Boglárkához, és megszólította: „Te nem is tudod, milyen gyönyörű vagy, ezért alázatos a szíved. Maradj mindig ilyen, kisbogár, mert a szépség egy ajándék, amit alázatosan és hálával kell fogadni. Az alázat az igazi szépség méltó koronája.”

„Megteszek minden tőlem telhetőt, Felség!” – válaszolta Boglárka, és majd szétvetette az öröm, miközben kecsesen meghajolt a Királynő előtt.

Fordította: *Bernáth Mária*

A fejhallgató és a híd

Nagynéném kórházban van, gerincével, csigolyáival vannak problémák. Keresik a lehetséges gyógytornát, kezelést az orvosok. Az utóbbi időben nem volt jó kapcsolatom vele, mert sokszor úgy éreztem, hogy elbeszélünk egymás mellett, sokszor félbeszakított, mondván butaságot beszélek, stb. Ezért felszínes dolgoknál többről nem is nagyon kommunikáltunk. Nem igazán tudtam ezzel mit kezdeni magamban. Hosszabb idő után egyik hétvégén otthon voltam, és nagynéném megemlítette, hogy olyan jó lenne neki egy fejhallgató, hogy ne a szobátársa idétlen zenéjét kelljen hallgatnia. Pörgős nap lévén kicsit hullán értem haza, de nem bírtam kiszedni az agyamból, hogy el kéne vinni a fejhallgatót. Felértem a kollégiumom harmadik emeletére, és egyfolytában ez zakatolt a fejemben... Végül bepakoltam a táskámba és elindultam. A kórházhoz érve felhívtam nagynénémet, hogy hoztam a fejhallgatót. Lejött érte, kicsit morgott, aztán megkérdezte, hogy nincs-e kedvem körbesétálni a háztömböt, mert úgy érzi, jót tenne a derekának a mozgás. Éreztem, hogy ez nagyszerű lehetőség, hogy a sok egymás mellett elbeszélés után tartalmas pár szót váltsunk, vagy csak egyszerűen sétáljunk egy jót. Elindultunk, és csak dőlt belőle a panasz, hogy itt fáj, ott fáj, stb. Éreztem, hogy kezd feszült légkör lenni, ugyanakkor megpróbáltam teljesen belehelyezkedni abba a helyzetbe, amiben van, hogy tényleg fájdalmakat él át, és ettől feszült, ideges. A sétánk felénél, egy fagyizó előtt mentünk el, és hirtelen kipattant a fejből az ötlet, hogy megkérdezzem tőle: eszünk egy fincsi fagyit? Örö-

mel meghívlak! Csak úgy sugárzott a boldogságtól az arca! Oly jó volt látni! Mosolyogva választottuk ki a gombócokat és mentünk ki az üzletből. Az út másik felében jót beszélgettünk, és azt éreztem, hogy valahogy ott sétál velünk az Isten. Elköszönésnél csillogó szemekkel köszönte meg a fagyit, és hogy lett neki fejhallgatója. Híd épült ott, azokban a percekben.

K. G.

Váratlan kérdés

Egyik szombat délelőtt egyedül voltam otthon a gyerekekkel, és becsöngetett hozzánk egy 35 év körüli cigány anyuka beteg gyermekével, enyhén ittas állapotban. Be kell vallanom, nagyon félve nyitottam ki a kaput, ki sem akartam nyitni, de ő csak erősködött, végül beengedtem, majd beszélgetni kezdtünk. Próbalтам megérteni őt, a helyébe képzelni magam. Ruhát kért gyermekeinek, mint már korábban is. Már többször is kapott egyházközségünkől ilyen támogatást, de legutóbb az egyik segítővel nagyon csúnyán beszélt, amikor én pont nem voltam jelen. Éreztem, emiatt csöngetett be, hogy ezt rendezze, de nem igazán tudta elmondani. Ahogy beszélgettünk és látta, hogy nem küldöm el – ehhez van hozzá szokva és ezért általában ellenséges –, egyszer csak megkérdezte, hogy én hogy bírom a négy gyereket. Nagyon meglepődtem, mert nem szokták ezt megkérdezni, inkább rám húznak egy szép, fényes, tökéletes mázat, és így már fel sem merülhet, hogy nekem is lehetnek problémáim. Tőle meg aztán végképp nem vártam, hogy ez érdekelje. Bevallom, jól esett. Akkor ott a kapuban azt éreztem, hogy a szeretet hulláma visszatér hozzám egy egyébként nem anynyira vonzó, elhanyagolt aszso-

nyon keresztül. Békében váltunk el, megígértem neki, hogy összedek ruhákat a gyerekeinek. Még napokkal utána is sok erőt adott, amikor eszembe jutott a kérdése.

Kepics Angéla

Az élet örömeivel

A márciusi szám tavaszköszöntője kapcsán elgondolkodtam. Korunk sokféle betegségének egyike, hogy a férfi-női szerepek láthatóan a visszajukra fordultak: sok döntésképtelen férfivel találkozunk a családokban, akik a gyengeség példaképei lehetnek, és ugyanígy sok nőben láthatjuk, ahogy utánozza a kemény, inkább férfias jellemvonásokat. Mivel lehet viszácsalni a gyengéd, megértő mosolyt, örömet és szeretetet ezekre a kemény arcokra? „Aki meg akarja tartani életét, elveszíti azt; aki pedig elveszíti (az evangéliumért), megtalálja azt” – visszhangzik a kétezer éves útmutatás, amelynél jobb gyógyszer ma sincs az emberiség összes bajára. Aki ezt a kijelentést tette, még hozzáfűzte, hogy az öröm teljességére is elvezeti öveit ezen az új, de nyilvánvalóan kockázatos úton. Életpéldájukkal sokan bizonyították már, hogy amint az elvetett mag a hosszú tél után kicsírázik és virágba borítja a rétet, a fájdalmak és meghalás jégmezőin túljutva elérkezik a feltámadás öröme, és a szeretet tűzvészszerűen lángba borítja a világot. Nők, akik egész életükben az örömet ajándékozták; nők, akik fényt hagytak maguk után. Mert az evangélium igazságáért szeretetből áldozatot tudtak hozni. II. János Pál pápa szerint is a szenvedni tudás és a másikat befogadó szeretet, ezek a rájuk jellemző erények. A nő, aki természetéből fakadóan is az élet örömeivel ajándékozza meg a többieket.

B. S.

Közeleti kiadvány

ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja

www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.Számlasszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.Telefon: +36-1-247-8876
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Tóth Pál

Felelős szerkesztő: Tóth Judit

Szerkesztő: Göbel Ágoston

Főmunkatárs: Bartus Sándor

Terjesztés: Papp Katalin

Mostani számunk munkatársa:

Bakacsi Viktória

Nyomtatás:

F&F Print Line Kft. Pomáz
Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben

Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2013-ra: 4900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10 000 Ft

Egy példány ára: 480 Ft

www.ujvaros.eu

A szegénység sokféle arca:
cikkünk a 10-12. oldalon.

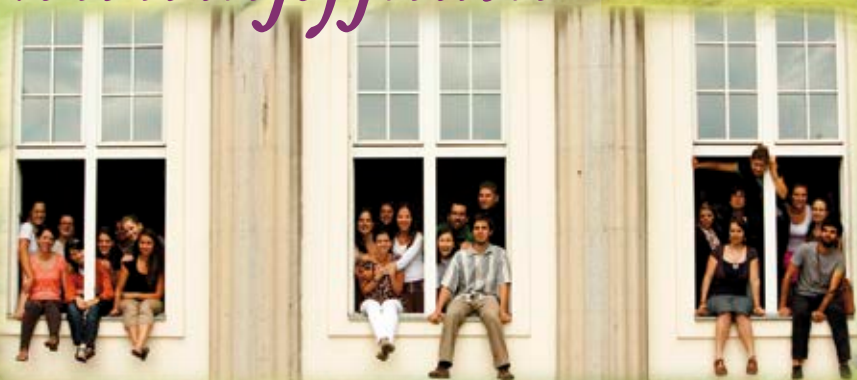
Fotó: Pietro Parmense/CN

Tegyél, hogy legyél!

www.ujifju.hu

Helyszín:

*Fényi Gyula
Jezsuita Gimnázium
és Kollégium*

Meghívottak:

a 18–30 éves korosztály

FIATALOK NYÁRI TÁBORA
2013. július 12–17.
MISKOLC

